

UZASADNIENIE

do pkt. 2 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 lipca 2022 roku, sygn. akt III Ca 869/21 w przedmiocie kosztów procesu..

Wyrokiem z dnia 3 marca 2021 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VIII C 258/20 oddalono powództwo R. W. skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi o zapłatę 70 000 złotych (pkt 1) i przyznano i nakazano wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. G. K. kwotę 4.428 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi R. W. (pkt 2).

Apelację od opisanego rozstrzygnięcia w zakresie pkt. 1 wywiódł powód, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, mianowicie tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na niewzięciu pod uwagę przez Sąd w kontekście oceny twierdzeń powoda w zakresie przyczyn utraty przez powoda wyposażenia sklepu i asortymentu zgromadzonego w sklepie, a także brak kompleksowej i całościowej oceny okoliczności związanych z brakiem zabezpieczenia majątku powoda przez Sąd oraz art. 278 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, która mogłaby wykazać wysokość poniesionej szkody przez powoda;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 417 k.c. w zw. z art. 262 § 1 k.p.k. poprzez ich niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że wśród obowiązków Sądu stosującego tymczasowe aresztowania obowiązek przedsięwzięcia czynności niezbędnych do ochrony mienia mieszkania aresztowanego nie jest istotny i szczególny.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt. 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi; przyznania z funduszu Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, oświadczając iż koszty te nie zostały opłacone w żadnej części; na wypadek oddalenia apelacji, o nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego, w tym kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu przed Sądem II instancji;

Pismem z dnia 19 lipca 2022 r. pełnomocnik skarżącego wniósł uzupełnienie apelacji podnosząc dodatkowo zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 2 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez przyznanie na rzecz pełnomocnika z urzędu kwoty 3.600 zł plus należny podatek VAT w sytuacji, w której wynagrodzenie pełnomocnika winno wynosić 5.400 zł plus należny podatek VAT.

W konsekwencji, skarżący wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. kwoty 5.400 zł powiększonej o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym powodowi R. W.; zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w II instancji powiększone o należny podatek od towarów i usług według stawek działania adwokata z wyboru w związku z reprezentowaniem powoda w postępowaniu apelacyjnym, oświadczając, iż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części – z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23.04.2020 r. (SK 66/19, Dz. U. z 2020 r., poz. 769), tj. przy uwzględnieniu treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz z uwzględnieniem stawki podatku VAT w wysokości 23%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez skarżącego apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku Sądu Okręgowego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd II instancji orzekł na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), ustalając je na poziomie 2 214 zł (1 800 zł plus 23% podatek VAT).

Dodać należy, że prezentowane przez apelującego stanowisko, z powołaniem się na wyrok TK, w zakresie aktu prawnego, stanowiącego podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, świadczonej z urzędu, nie jest trafne. Skarżący wywodził, że podstawę tę stanowi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, nie zaś rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23.04.2020 r. (SK 66/19, Dz. U. z 2020 r., poz. 769) orzeczono, że § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wskazane w opisanym wyroku TK rozporządzenie nie stanowi podstawy rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej w niniejszej sprawie. Orzeczenie TK nie może odnieść zatem oczekiwanego przez apelującego skutku. Sąd Okręgowy stosując obowiązujące przepisy prawa, rozstrzygnął jak w pkt. 2. sentencji wyroku.